



EL CIRC ELECTORAL

## «Jo també vull ser socarrat»

En qualsevol campanya electoral, l'atracció va molt més enllà del discurs dels candidats. Aquests han de forçar l'atracció de l'interés dels votants i esguiten els seus viatges de situacions pintoresques. Heus-ne ací unes quantes, només.

J. Castelló-V. Partal

L'aniversari del Mercat de la Boqueria de Barcelona ha obligat els candidats catalans ha fer-ne més de les que normalment cal fer per guanyar o rascar algun vot perdut. Famosos de tota mena i condició han hagut de situar-se darrere d'un taulell i començar a despatxar peix, musclos o pollastre en un curiós ritual commemoratiu. I, és clar, el torn ha arribat també a ses senyories en oposició electoral. Disposades així les coses, **Ernest Lluç**, per exemple, amb bata blanca ha hagut de convèncer la clientela que els ous de la seua botiga eren els millors del món. **Magda Oranich**, del PSUC, ho tingué més fàcil, només cireres, modestes cireres menys propenses a la burla. Els companys de festa electoral, com ara **Ramon Espasa**, que acudí a la Boqueria a repartir pamflets entre les peixcaters, de poc no van distribuir-ne entre l'oposició.

I no ha estat només anar de mercat o vendre clòtxines, alhora, en el ma-

teix mercat, la fira electoral ha donat per a tot. Fins i tot, per a un circ, una carpa sencereta que s'ha muntat el PSOE per demanar el vot per distintes localitats. Una nota poc seriosa, perquè, a l'hora de fer les promeses electorals de rigor, un circ sempre és un circ, i el públic pot veure's massa condicionat per l'ambient i riure, exigir que els tornen l'entrada, demanar una atracció més sòlida... o exigir que donen eixida als lleons. Tot un perill.

Molt, moltíssim, han hagut de patir els candidats. El ministre **Serra**, jornades i jornades en un autobús, amb l'única distracció entre parada i parada de la lectura de voluminosos patracols ministerials, armes i més armes. Això de l'autobús ha estat la idea de molts altres. Encara que sempre n'hi ha que saben fer-s'ho millor. Com ara **Miquel Roca**, que prefereix viatjar en avió i pujar al bus en la darrera etapa només. O el seu candidat número u per València, **Luis Vilar Sancho**, que deixa els seus militants patir les calors de les quatre parets motoritzades enmig de la jornada electoral, camí de



Cullera, i ell se'n torna a casa. «Home, és que això de repartir paperets també ho poden fer ells: no cal que hi vaja el cap de llista».

També pateix **Emèril Bono**, candidat número u a València per Esquerra Unida, que, mentre la família mira un partit de l'URSS, s'ho fa de mítings per Gandia o vés a saber. Que es gita a la una cada dia i s'alça a les sis. I al remat, és clar, l'alcalde de Tavernes el convida a un cafè i s'adorm en el seu

Dalt, González, eixint del WC de l'aeroport de València i Ernest Lluch, despatxant ous. Baix, Maragall, amb pinta, i Trias, al mercat.

despatx. O **Joaquín Abril Martorell**, també cap de llista del CDS. S'ho va haver de deixar a mitjan campanya perquè va ser pare per segona vegada. I el fill va nàixer on toca: a Madrid. Curiosament, si el noranta per cent dels caps de llista valencians tenen problemes domèstics, tots han de girar cua cap a la *Villa y Corte*.

És el mateix sentiment de màrtir que inunda **Miguel Ramón Izquierdo**, ex-alcalde franquista de València, demòcrata orgànic i número u del partit Unió Valenciana. L'ex-alcalde fa campanya al barri de Sant Marcel·lí a València dient que l'administració ha oblidat la problemàtica dels barris humils. I l'acompanyen en la croada entre els humils **Pascual Lainosa** i **Pepita Ahumada**, antics companys d'armes en el consistori franquista. En aquells anys se sentia allò de «Zones verdes, ¿per a què volem zones verdes? Els ciutadans volen finques, finques». Izquierdo, Ahumada i Lainosa. Quin sacrifici dir ara aquestes noves bestieses. Tot siga per la campanya.



Igualment, la gastronomia ocupa un lloc clau. **Sanchis Perales**, número u per la Coalició Popular a València, començà la campanya amb una gran paella i l'acabà bevent orxata. «Perquè després no diguen que no som valencians». La paella ha esdevingut clau en les eleccions valencianes. I així ho han volgut fer veure, també, **Juan Antonio Montesinos**, aliancista ell, i **Antonio Fernández Valenzuela**, president de la Diputació

## Quosque tandem...

**N**o ens les hem inventades. Paraula. Han estat algunes de les frases més brillants durant la campanya. I com aquestes, mil. Després diran que això ho va provocar la calor, el cansament, la carpa del circ, però ha valgut la pena. Sentir-les i comentar-les ha estat tot un poema.

— «Senyora, que vosté ja m'ha besat aquest matí als Viviers» (Maravall, duant un míting a Cullera).

— «Cebrià Ciscar, Cebrià Ciscar... però si aquest home va ser alcalde franquista...» (González Lizondo, assegut en un dinar amb Ramón Izquierdo, candidat número u a València pel seu partit i ex-alcalde franquista, línia dura).

— «La banca està jugant claríssimament a la política, afavorint una alternativa de dretes» (Adolfo Suárez).

— «Reduiré la mili a tres mesos» (Adolfo Suárez).

— «Podriem reduir la mili a tres mesos, però ens eixiria més car» (Felipe González).

— «Si governa Fraga, continuarem sent un poble lliure i democràtic» (Felipe González).

— «Si agranem en aquesta regió, posarem en les nostres mans la granera que cal per netejar Espanya» (Fraga).

— «Crec que el PSOE esta fent la campanya més faraònica de la història d'Espanya» (Miquel Roca).

— «A la Moncloa es produeix... una espècie de síndrome d'Edip. Crec que tots els que passen per allí es queden un poc faves» (Fraga).

— «Suárez és un golfo» (Javier de Paz, secretari general de les Joventuts Socialistes).

— «Si guayem, desballestarem l'Azor ràpidament» (Miquel Roca).

— «Amb Gerardo ja parlaré quan estiga (ell) seré» (Felipe González).

— «El poble no vol embolies, vol benestar i li desagrada l'agressivitat» (Alfonso Guerra).

**Maravall, Fèlix Pons i Miquel Roca**, que no volgué ballar en la seua, a Palma, la Conga, interpretada magistralment per **Fèlix Pons** uns dies abans. Maravall va de discoteca, amb corbata, i, damunt, a Xàtiva li toca dir que ell també prefereix ser un socarrat, en la carpa del circ del PSOE. *Sopa de Ganso* no superava algunes d'aquestes escenes, amb els protagonistes venent peix o ous, amb un paraigua amb la bandera *rojigualda* pels carers de Bilbao, corrent a casa perquè acaben de ser pares —a tres-cents cinquanta quilòmetres— o fugint discretament de les dones que l'assetgen, com en el cas de Suárez, els militants del qual han demanat el vot dels republicans de Sogorb o s'han vist gratament sorpresos amb l'alegria d'uns quants centenars de vots que Unificació Comunista de Espanya els regala pel Senat, «perquè ells són més progressistes que els socialistes». I la guinda, Alfonso Guerra, la diana de tots, dient que això és suarisme-leninisme.

I **Serra** que diu que els valencians ja poden veure TV3 i que allà al nord haurien de veure aviat un canal autònom valencià. Són dies de follia. És una llàstima, una terrible llàstima, que no siga campanya cada mes. □

d'Alacant, que, el dia 21, coincidint amb la jornada de reflexió, s'enfrontaran en un terrible duel paeller. En el jurat hi haurà **José Luis Lasaleta**, alcalde d'Alacant, que de segur voldrà fer trampes, encara que no sabem a favor de qui. La campanya ha estat una gran paella. **Amadeu Fabregat dixit**.

Tot això, més mítings en discoteques, per exemple, com ara els que han hagut de fer **Felipe González**,